

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 17. Paupertas spiritû.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

mur; nec cum auro, argentoque, generamur. Nudos fudit in lucem; egentes cibo, amictu, poculo: nudos recipit terra, quos edidit. S. Ambros. de Nabuthe Israelita c. 1.

Quid moeres propter pauperiem? quid ploras, cum festum diem habeas? quid lamentaris, cum solemniam ducas? sollemnis quippe dies, & festus, prudenti pauperie est. S. Chrysost. hom. 81. in c. 26. Matth.

Paupertas securum praesidium, æreis muris, & expugnatum, difficile. S. Chrysost. hom. 13. in Act.

Magna possessio paupertas sapienter illam ferentibus; thesaurus, qui nequeat auferri; baculus firmissimus, inculpabilis possessio, diversorium ab insidijs tutum. Validum telum inopia, & inexpugnabile habitaculum, & turris inconcussa. Id. hom. 2. ad pop. Antioch.

§. XVII.

*Paupertas spiritus.**Beati pauperes spiritu.*

Matth. 5. 3.

Quæres: cur Christus inter beatitudines Evangelicas primum locum assignat paupertati spiritus? R. quia hæc paupertas evertit cupiditatem, quæ est *radix* omnis peccati: 1. Tim. 6. 10. Cornelius hic.

Miseri superbi omnes tumido spiritu: beati autem pauperes spiritu; quia sic mendicando grandem eleemosynam, id est, regnum cælorum de manu Regis consequuntur. S. Rupertus in Volumen quatuor Evangelior. c. 18.

Hoc est: ita secuti pauperes esse debent de gaudio, cæli, sicut sunt de una re, quam terrent manibus. S. Edmundus Speculo Ecclesiæ c. 16.

Pauperes spiritu sunt, qui reliquerunt omnia, quæ habebant voluntate spirituali; & huiusmodi inopiæ gaudent, timentes sibi non à penuria; sed à sufficientia rerum. Cajetanus hic.

Sancti Patres veteris testamenti pauperes fuerunt terrenis. Non enim afficiebantur possessis; sed alto animo nihili pendebant ea; ut, etiam omnibus perditis, mansissent inconturbati. Et hæc est paupertas spiritus. Abel pauper fuit spiritu: & quamquam sibi aliqua animalia vendicasset; Deo tamen potiora offerebat. Magnus in paupertate Noë; qui per centum annos semetipsum, & suas impensas, dedit in ratem. Abraham locuples fuit, & extitit pauper spiritu, & peregrinus in terra: qui si libens ad sacrificium obrulit, pro quo paterna hæreditas congregatur; ipsam hæreditatem jubente Domino libentius obrulisset. S. Bernardinus tr. de octo beat. f. 2.

Humilitas.

Quæris à me, quid esse pauperem spiritu? Omnis inflatus non est pauper spiritu. Ergo humilis pauper est spiritu. August. f. 14. in festo omnium SS.

Ego autem mendicus sum, egenus, & pauper. Pl. 39. 18. Ego autem non dives, quia non superbus. S. August. hic.

Primam beatitudinem Hieron. August. Chrysost. exponunt de humilitate, ut sit sensus: *beati pauperes spiritu*, id est, humiles corde; qui non inflantur, non magna de se ipsis præsumunt; nec aliquid boni sibi, sed totum Deo attribuunt. Dionys. Carthus. hic.

Rectè hic intelliguntur pauperes spiritu, humiles, & timentes Deum; id est, non habentes inflatum Spiritum S. August. 1. de ferm. D.

De eadem paupertate spiritus varia.

Divitia si affluant, nolite cor apponere. Pl. 61. 11. Pauper est, qui, quantumvis affluant divitiæ, cor non apponit. Dives, qui divitijs nudus conatibus anxius quærit. In pannoso, & attrito, habitu pestifera aliquando gliscit cupiditas; in purpura degit non semel vera paupertas. Seneca lib. de paupert. quemadmodum nihil refert, utrum ægrum in lecto ligneo, aut in aureo, colloques: quocunque illum transuleris, morbum suum secum affert; sic nihil refert, utrum æger animus in divitijs, vel in paupertate, sit. Naxera in Jos. 15. §. 27.

Relictis retibus &c. Matth. 4. 20. Quid uterque dimisit piscator, qui pene nihil habuit. Sed pensare debemus; quia multum reliquit, qui desideria habendi recusavit. V. Beda hic. Nihil spiritu pauper cum dolore animi perdit; quia nihil cum amore possedit. Odium ad auferentem, tristitiam de amissis, sustinere non potest: quia quod non diligebat; imò quod animo contemnebat, amisit. Sim. Cals. 1. 10. c. 4.

Ecce nos reliquimus omnia. Matth. 19. 27. Omnia reliquerunt. Omnia sanè dixerim: non tantum possessiones, sed etiam cupiditates; & eas maxime: plus enim concupiscentia Mundi, quam substantia, nocet. S. Bernardus f. de verbis Petri. Age, qui relinquere universa disponis; te quoque inter relinquenda numerare memento. Id. ib.

Non relinquit omnia, qui retinuit vel seipsum; imò verò nihil prodest sine seipso cætera reliquisse: quandoquidem nullum aliud onus est gravius homini, quam homo ipse. Quis enim tyrannus crudelior, quæ savior potestas homini, quam hominis ipsius voluntas? sola diligitur, cum sola digna sit odio, principium iniquitatis, mortis infusio, destructio magna virtutum. B. Petr. Dam. f. de S. Benedicto.

Plures re pauperes; divites vero, ac avari sunt animo, quos non egestas servat, sed animus condemnat. Non enim qui omnino eget, beatus; sed qui omnibus orbis thesauris Dei mandatum præfert, ac potius existimat. S. Basilus in Pl. 33.

Quid eis prodest, qui facultates suas abjiciunt, qui voluntates proprias non relinquunt? cum sit longè præstantius voluntatibus proprijs abrenuntiare, quam rebus. S. Prosper 1. 2. de Sacerdotibus c. 17.

§ XVIII